

ringen, og som ingen Anden har kunnet gjøre end Regjeringen selv, at man foreslaaer Forandring i den tidligere Lov, og det forekommer mig, at, naar Erfaringens Vidnesbyrd overhovedet i alle Sager er af stor Vægt, saa maa det være det dobbelt i en Sag som denne, om hvilken vi alle maae erkjende, at den ikke lader sig ordne ved faste og uomstødelige Principer, men at man maa føle sig frem og ordne den efter bedste Skjønne. Det er altsaa dette Erfaringens Vidnesbyrd, hvis Frugter vi her ere berettigede til at fordre, og som jeg synes vi ikke kunne være bekjendte at skyde fra os, og jeg forbeholder mig derfor ved Sagens anden Læsning at stille Vædringsforslag, hvorved Regjeringens Forslag med Hensyn til Fordelingsmaaden vil blive optaget i Loven, saa fremt det maa vinde Thingets Bifald.

B. Christensen: Ja, det er netop, fordi denne Sag efter sin hele Beskaffenhed kan forudsættes umuligt at kunne ordnes fuldstændigt eller fyldestgjørende efter almindelige Principer, at jeg troer, man skal være meget vaersom med at fuldkaste, hvad der er vedtaget i det andet Thing, og hvad der idetmindste har bestaaet en Prøve, som Mange af os finde har bevist, at Loven er nogenlunde tilfredsstillende. Jeg vil ikke paastaae, at der jo ligger megen Vægt i de Bemærkninger, den ærede sidste Taler har fremsat for os; men jeg vil paa den anden Side dog paastaae ligesaa stærkt, at det maa erindres, at der har derimod og mod den Fordeling, han synes at ville anbefale, reist sig Grindringer, om hvilke det ikke er godt at sige, om de ikke ere ligesaa store, som dem, han har reist mod selve Forslaget. For mig er det en vægtig Sag, at vi ikke komme til at paabyrde Rigs-

dagen i Almindelighed og dette Thing i særdeleshed det Ansvar, at denne Lov muligvis ikke maatte komme istand. Noget mindre Fuldkomment vil jo allerede være en stor og maaffee næsten uundværlig Velgjerning under disse Omstændigheder, og da jeg aldeles ingen Grund har til at antage, at en Forandring i dette Thing i det Væsentlige vilde kunne bevæge Pluraliteten paa et andet Sted til at frasalde sin aabenbart velovervejede og gjentagent vedtagne Anskuelse, agter jeg for min Deel at blive staaende ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Krarup: Det forekommer mig dog klart, at, naar Staten skal anvende denne betydelige Sum for under den nærværende Dyretid at afhjælpe Nøden, bør Pengene komme derhen, hvor Nøden er; og der er neppe Noget, som for Alvor vil paastaae, at en ugift Mand, som har en Gage af 3—4—500 Rd., befinder sig i nogen egentlig Nød, hvorimod Enhver veed, eller idetmindste kan Enhver vide, der vil undersøge Forholdene, at der er Nød i mangfoldige Familier, der skulle leve af 4 til 500 Rd. Det forekommer mig derfor, at man ubetinget maa holde paa det Forslag, Regjeringen har forelagt. Hvor stor Forskjellen er mellem det nu foreliggende Forslag og Regjeringens oprindelige Forslag, skal jeg oplyse med et Exempel. En Embedsmand med 500 Rd. i Gage vil efter det oprindelige Udskast faae et Dyrtilstillæg af 90 Rd., men efter det af Folkethinget vedtagne kun 45 Rd., en Sum, der jo er meget utilstrækkelig til at afhjælpe den Nød, hvorunder en talrig Familie befinder sig, naar den har 500 Rd. at leve af.